

fulde borgerlige Rettigheber, ogsaa hører ved Daaben at være indlemmet i det kristelige Samsfund. Derfor blev det, da Forordningen af 30te Mai 1828 foretog adskillige Forandringer med Hensyn til Daab og navnlig med Hensyn til Fristerne for samme, anseet nødvendigt ved en selvstændig Forordning af 4de Juni samme Aar at forandre Lovens 5—2—30, saaledes, at den Virkning med Hensyn til Arveretten, som Loven bestemte, ikke skulde indtræde, førend de i Forordningen af 30te Mai 1828 fastsatte Frister vare overfredne; men hvorledes vil Sagen nu stille sig, naar de Multer, der ere foreskrevne i den nævnte Forordning af 30te Mai, falde bort? Multerne ville bortfalde, medens Fristerne selv ikke ere hævede. Lovforslaget gaaer jo nemlig netop ud fra, at der skal bestaae en kirkelig Forpligtelse til inden visse Frister at lade Børn døbe, og altsaa kan Forordningen af 4de Juni 1828, som bestemmer, at Arveretten fortabes, naar de i Forordningen af 30te Mai 1828 foreskrevne Frister overfiddes, godt vedblive at bestaae. Vi have jo ogsaa i andre Henseender Exempel paa, at noget Egnende kan være Tilfældet; kirkelige Festsdage ere f. Ex. ophævede, men, naar disse Festsdage tillige have tjent til Bestemmelser i borgerlige Forhold, have de ikke tabt deres Betydning, fordi de ere ophævede som kirkelige Festsdage. Jeg mener altsaa, at Forordningen af 4de Juni 1828 egentlig slet ikke berøres ved denne Ophævelse af Multerne i Forordningen

af 30te Mai 1828. Nu er der vel blevet anført, at § 2 bestemmer, at en Indtegnelse i Kirkebøgerne efter et Aars Forløb skal i alle kirkelige Forhold træde istedeifor en Daabsattest, men derved maa der dog bemærkes, at Lovens 5—2—30 ganske vist kræver selve Daaben og ikke nogen Atest om, at den har fundet Sted, og i den 31te Artikel siges der, hvorledes Daaben skal bevises, nemlig ved Vidner, uagtet paa Lovens Tid Kirkebøger vare paabudne, og der deri maatte finde en Notering Sted om Daaben. Endelig er det ogsaa blevet indrømmet, at der vilde være nogen Usikkerhed med Hensyn til de Børn, der sødes i Tidrummet mellem 1ste Marts og 1ste September, nemlig i den Tid af 3 Maaneder, som gaaer hen, inden Virkningen af § 2 indtræder. Imidlertid skal jeg gjerne indrømme, at der lader sig Meget sige fra den anden Side, og at det saaledes gjerne kan stille sig tvivlsomt, om ikke dette Lovforslag ligefrem medfører, at Lovens 5—2—30 er forandret, men jeg mener, at Sagen er af en saadan Vigtighed, at der ikke bør finde nogen Uvisshed Sted, og at det derfor er rigtigere ligefrem at udtale det, end at lade det være Gjenstand for Fortolkning og muligen saae en Proces, der kan have stor Indflydelse paa Vedkommendes borgerlige Forhold. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Minister, dersom han ikke har Noget imod Forslaget, vilde udtale sig for, at det bliver søiet til Loven.